

บทที่ 1

ภาพคนตัวเล็กแปลกตาที่ไม่คุ้นเคย ซึ่งอยู่ในชุดกางเกงยีนส์เสื้อแจ็คเก็ต ตัวยาวสวมหมวกเบสบอลปีกกว้างที่กำลังเดินตามวิซัยหัวหน้าคนงานประจำ คอกพักโคขนาดใหญ่ในฟาร์มบุญธิชา ทำให้ที่ม้เจ้าของฟาร์มคนปัจจุบัน ขมวดคิ้วมองด้วยความไม่พอใจ

บรรพบุรุษของที่ม้เป็นเกษตรกรมาหลายชั่วอายุคน และฟาร์มบุญธิชา ก็เป็นมรดกตกทอด ซึ่งพอมาถึงรุ่นของเขาได้มีการเปิดให้บริการทางด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างดี กิจกรรมเติบโตอย่างรวดเร็ว มีนักท่องเที่ยวเข้ามาแต่ละวันไม่ขาดสาย จนทำให้เขาตัดสินใจ ขยายการบริการด้านที่พัก จัดเป็นแบบแคมป์สไตล์คาวบอยและก็ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี ได้รับการจองแน่นเสมอแม้ว่าจะเป็นช่วงโลว์ซีซั่นสำหรับ ธุรกิจท่องเที่ยวก็ตาม

ถึงแม้ว่าที่นี่จะเปิดกว้างขึ้นเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชม หรือพักผ่อน แต่ก็มีการจัดการให้เหมาะสมชัดเจนเป็นสัดส่วน และที่แน่ๆ มันไม่รวมส่วนคอกพักโคซึ่งเขาออกกฎหมายห้ามนำสัตว์ไม่เปิดให้บุคคลภายนอก เข้า แต่ตอนนี้คนตัวเล็กนั้นเข้ามาได้อย่างไร หรือการที่เขาไม่อยู่เพียงแต่

ลับตาดีกว่าๆ เพราะต้องไปดูงานที่เนเธอร์แลนด์เป็นการเปิดโอกาสให้คนของเขาหย่อนยานกฎระเบียบไปเสียหมด

สายตาดูคมของทีธี่ซุ่นอย่างไม่ชอบใจนัก เขาเชื่อว่าตัวเองไม่ได้เจ้าระเบียบเพียงแต่ไม่ชอบอะไรที่มันผิดรูปผิดรอย แขนสองข้างของทีธี่ถูกยกขึ้นมากอดอก ทีธี่ไม่รู้ว่าตัวก็คือท่าทางปักหลักนิ่งๆ กับสายตาดูมองตรงของตัวเองนี่ละ มันทำให้เขาดูเหมือนคนเจ้าระเบียบเข้มงวดที่หลายคนนึกขยาด ทีธี่มองนิ่งไม่ทักทายจนคนทั้งสองที่เป็นเป้าสายตาก้าวเข้ามาจนใกล้ วิสัยที่มองเห็นก่อนรีบยกมือทำความเคารพ คนร่างเล็กที่ตามมาชะลอฝีเท้ากลายเป็นเดินย่องไปด้านหลังแทน

"นายกลับมาแล้วหรือครับ"

"อ้อ แล้วนั่นใคร เข้ามาในคอกพักโคได้ยังไงกัน ฉันสั่งขาดแล้วไม่ใช่หรือว่าห้ามคนภายนอกเข้า หรือเป็นคนงานใหม่" เสียงดุๆ ของทีธี่ทำให้ไบบนหน้าเล็กขาไ้ได้ห่มวกเบสบอลปักกว้างงายขึ้นมาเพียงครู่หนึ่งแล้วก็หลุบต่ำเหมือนเดิม ซึ่งมันทำให้ทีธี่เห็น ไบนหน้านั้นได้ไม่ชัดเจน แต่ก็ยังพอจะเห็นริมฝีปากบางเม้มเข้าหากัน

"อ้อ นักศึกษาที่ทางมหาวิทยาลัยเคยแจ้งว่าจะขอให้ทางฟาร์มช่วยรับมาฝึกงานใครครับ นายจำได้ไหมครับ บูนมาเมื่อตอนที่นายไปเมืองนอกได้สักสองวันเองครับ" คำตอบของวิสัยทำให้คิ้วของทีธี่ขมวดเข้าหากันแล้วเริ่มเรียบเรียงความทรงจำ

ทางฟาร์มของเขาโดยปกติไม่เปิดรับนักศึกษาฝึกงาน แต่ในปีที่กรีวิทย์เพื่อนสนิทของเขาซึ่งเพิ่งจะเข้าเป็นอาจารย์พิเศษให้กับทางมหาวิทยาลัยขอรับรองมาเป็นพิเศษหวังจะเอาใจแฟนสาวที่เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาสัตวศาสตร์ ทีธี่รับปากอย่างเสียไม่ได้แล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก ได้แต่ให้บัวร์ เลซาฯ ของเขาเป็นคนรับเรื่องคอยดูแลจึงไม่รู้รายละเอียด ตอนอยู่ต่างประเทศแล้วโทรศัพท์กลับมาเช็คงานเหมือนจะได้ยินบัวร์บอกว่ามีการเปลี่ยนตัวนักศึกษาที่จะฝึกงานก็ยังฟังผ่านๆ ไม่สนใจอะไรมากแล้ว

บอกว่าให้จัดการส่งเรื่องให้ทั่มมะดูแลไปได้เลยด้วยซ้ำ

"อ้อ มาแล้วหรือ อือๆ วั่นก็ระวังหน่อยนะ โศภวนี่สำคัญกับฟาร์มของฉันมาก อย่าสร้างปัญหาล่ะ เข้าใจไหม" เสียงของเขามีแววรำคาญพร้อมกับคาดโทษ นักศึกษาตัวเล็กยกมือไหว้โดยไม่พูดไม่จาอะไร ที่ซีได้แต่พยักหน้า รูปร่างของคนตรงหน้าที่แม่จะอยู่ในเสื้อแจ็คเก็ตตัวใหญ่แต่ก็พอจะมองออกว่าตัวค่อนข้างเล็กบาง ท่าทางคล้ายจะอ่อนแอันทำให้อดนึกรำคาญไม่ได้ว่าเด็กผู้ชายสมัยนี้ทำไมไม่โตตามวัยกัน

"ปิ่นพักอยู่..."

"ช่างเถอะ ไม่ต้องอธิบายหรอก สองสามเดือนเองนี่ ดูแลกันให้ดีๆ อย่าให้วุ่นวายก็แล้วกัน แล้วนี่แม่พันธุโคที่ฉันให้เตรียมไว้สำหรับส่งไปช่วยงานประกวดของจังหวัดนะเป็นไงมั่ง"

"เรียบร้อยครับนาย ผมให้จัดแม่มะลิไว้ กำลังอยู่ในช่วงสมบูรณ์ที่สุดพอดี นายอยากไปดูก่อนไหมครับ"

"อืม ไปสิ" ที่ซีบอกพร้อมกับพยักหน้าให้หัวหน้าคนงานวัยกลางคนแล้วสาวเท้าเดินตรงเข้าไปในคอกพักโคอย่างคุ่นเคยโดยไม่สนใจนักศึกษาฝึกงานแปลกหน้าอีกต่อไป

"ไอ้คนเวร...ท่ามาก หนอย อย่าสร้างปัญหาล่ะ เอะ" เสียงบริภาษที่ตั้งขึ้นอาจจะไม่เหมาะนักสำหรับผู้พูดที่เป็นหญิงสาว แต่ก็คือส่วนหนึ่งของตัวตนที่ปรียัณฑ์เป็น

เธอเป็นนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายของภาควิชาสัตวศาสตร์จากมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย วิชาเรียนบังคับประจำภาคเรียนสุดท้ายที่ทำให้มีการฝึกงานในฟาร์มปศุสัตว์ที่แรกทำเอาปรียัณฑ์ตื่นเต้น ตอนเรียนชั้นปีที่สองทางภาควิชาจัดทัศนศึกษาเยี่ยมชมฟาร์มปศุสัตว์ซึ่งเป็นฟาร์มโคนมครบวงจรที่ได้รับการกล่าวขานที่สุดในภูมิภาคเอเชียในแง่ของทัศนวิสัยและแนวทางการบริหารโดยผู้บริหารหนุ่ม

ไฟแรง ทายาทคนเดียวของฟาร์ม ทีส์ อัศวภาค คนที่เธอเพิ่งได้เผชิญหน้าเมื่อสักครู่

จากการทัศนศึกษาในครั้งนั้นทำให้ปริยน์หันสนใจอยากมาฝึกงานที่นี่เป็นที่สุด แต่ความที่ฟาร์มบุญทิชาไม่เคยมีนโยบายรับนักศึกษาฝึกงานก็ทำให้เธอเกือบถอดใจไปแล้ว โชคดีที่แฟนหนุ่มของอาจารย์ที่ปรึกษาที่นี่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทางผู้บริหารหนุ่มและอาจช่วยได้ ซึ่งก็ช่วยได้จริงๆ ฟาร์มบุญทิชาตอบรับการขอฝึกงานของนักศึกษาเพียงหนึ่งคนเท่านั้น มันเป็นโอกาสทองที่นักศึกษารุ่นร่วมรุ่นของปริยน์หันที่ดาวาวไม่แพ้เธออยู่หลายคนจนทำให้ต้องมีการจับฉลากผู้โชคดี

โชคไม่ได้เป็นของปริยน์หันตั้งแต่แรกหรอก เป็นของกวินที่เป็นเพื่อนสนิทต่างหาก หลายคนอิจฉากวิน บ้างก็ขอแลกสิทธิ์ต่างๆ ที่ทางภาควิชาได้ทำเรื่องแจ้งรายชื่อนักศึกษาที่จะไปฝึกงานกับทางฟาร์มเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หนึ่งในนั้นคือปริยน์หันที่เข้าชื่อจนในที่สุดกวินต้องยอมแลกให้ท่ามกลางความอิจฉาของเพื่อนหลายคน ความโกลาหลเกิดขึ้นก่อนวันฝึกงานจริงสองวันเพื่อเปลี่ยนตัวนักศึกษา แต่ในที่สุดเธอก็ได้มาฝึกงานที่นี่

อะไรๆ ก็ได้อยู่หรอก เพราะตลอดเวลาห้าวันที่ได้เริ่มฝึกงานมา คนของฟาร์มบุญทิชาก็ให้การต้อนรับอย่างดี รวมถึงคุณทัมมะผู้จัดการฟาร์ม แต่พอได้เจอเจ้าของฟาร์มเข้าปริยน์หันก็นึกถึงความไม่สะดวกใจที่จะมีขึ้นท่าทางบอกชัดว่าไม่ชอบใจที่คนแปลกหน้าเข้ามาเดินในฟาร์มบงบอกเหตุผลว่าทำไมที่นี่จึงไม่เคยรับนักศึกษาฝึกงาน

"คนเล็งเครื่อง อวดอำนาจ" คำบริภาษยังตามมาอีกเมื่อนึกถึงการพบกันครั้งแรกที่เพิ่งผ่าน ภาพผู้บริหารหนุ่มไฟแรงอหฺยาศัยดีที่เคยวาดเอาไว้ในใจหลังจากที่ได้อ่านข่าวและวิสัยทัศน์ที่มีการเผยแพร่ในสื่อต่างๆ เรียกได้ว่าหายเกลี้ยงในพริบตา คนบ้าอำนาจเจ้ายศเจ้าอย่างเสียมากกว่า

"ไอ้ปุ่นเอ๊ย เอาน่า กว่าจะได้มาฝึกงานที่นี่ไม่ใช่ง่าย คนมันจะไม่นำคอบก็ช่างเถอะ ไม่เป็นไรหรอก เค้ามันผู้บริหาร เรามันแค่นักศึกษาฝึกงาน

คงไม่ได้เจอกันบ่อยๆ หรือ" ปรี๊นนท์ได้แต่นึกปลอบใจตัวเอง ใจจริงเธอค่อนข้างสนใจวิธีการบริหารงานแนวใหม่ของเจ้าของฟาร์มบุญทิศจารุ่นปัจจุบันอยู่มาก แต่ในเมื่อเขาแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบให้ใครไปวุ่นวาย เธอจึงคิดว่าตัวเองคงจะได้ฝึกงานฟาร์มอย่างเดียวซึ่งก็น่าจะดีกว่าเพราะไม่ต้องไปเจอคนเจ้าอารมณ์ให้ประสาทเสีย

"คุณป้ามาอยู่ที่นี้เอง เป็นยังไงบ้างครับ วันนี้ได้ทำอะไรบ้าง" เสียงเรียกที่เริ่มคุ้นเคยของทัมมะทำให้เธอหันกลับไปหา รอยยิ้มเต็มที่ของเขาทำให้ปรี๊นนท์ยิ้มรับน้อยๆ

"คุณทัมมะตามหาป้าในหอค่ะ มีอะไรหรือเปล่าคะ"

"อ้อ ไม่มีหรือครับ พอดีได้เวลาพักเที่ยงของผมแล้ว นี้อ่าจะไปที สเต็กแฮร์ส เลยจะมาชวนคุณป้าไปทานด้วยกัน ไปไหมครับ สเต็กแฮร์สของเราขึ้นชื่อมากเลยนะครับ ผมอยากเลี้ยงต้อนรับคุณป้าสักหน่อย ตั้งใจมาหลายวันแล้ว"

"อย่าวุ่นวายเลยคะ ป้าจะไปทานที่โรงครัวกับพวกพี่ๆ คนงานเขาก็ได้ ถ้าหากคุณทัมมะเปล่าๆ อีกรูป้าก็แค่มาฝึกงานเองคะ แค่นี้ก็รบกวนทางฟาร์มบุญทิศจามากแล้ว" ปรี๊นนท์ปฏิเสธ

ความรู้สึกดีๆ และไมตรีเกินคนถูกอภัยด้วยธรรมดาๆ ที่ผู้จัดการหนุ่มมิให้ไม่ใช่ว่าปรี๊นนท์ไม่รู้สึก เธอไม่ใช่คนหลงตัวเองแต่ก็ไม่ใช่คนดูถูกตัวเองเหมือนกัน จึงพอจะรู้ว่าหน้าตาตัวเองออกจะสะดุดตาอยู่บ้าง หลายคนบอกว่าเธอสวยแบบยูนิเซ็กซ์ คือมองให้ดูเป็นผู้หญิงก็สวย หรือมองเป็นผู้ชายก็คมสะดุดตา ซึ่งก็อาจเป็นเพราะท่าทางปราดเปรียวติดจะเป็นเด็กแก่นไม่กลัวใครของเธอนั่นเอง ใบหน้าขาวๆ ของเธออีก มันแทบจะไม่มีใครจึกเครื่องสำอางแต่งหน้าอะไรมากไปกว่าแป้งฝุ่น ครีมนำรุงที่มารดาบังคับให้ใช้ แล้วก็ลิปมันบางๆ เท่านั้น

ปรี๊นนท์เป็นลูกสาวคนเล็กของท่านเจ้าสัวซึ่งประกอบกิจการไร่ชาอยู่ บนดอยสูงที่อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ในวันธรรมดาที่ไม่ใช่วันหยุด

เธอและพี่ชายจะต้องไปอยู่กับยายในเมืองเพื่อความสะดวกในการไปโรงเรียน หากแต่พอถึงเย็นวันศุกร์ก็จะร้องขอให้ท่านเจ้าสัวส่งรถมารับพาขึ้นดอยเช่นกัน เธอออกจะเป็นลูกพ่อที่ชอบเดินตามท่านและพี่ชายไปตามไร่ชาบ้าง โรงงานบ้าง จึงได้สัมผัสกับชีวิตหลายๆ ของผู้ชายพอสมควรจนเกือบจะเหมือนเด็กผู้ชาย

ความเป็นลูกพ่อของเธอคงฉายแววมาตั้งแต่เล็ก มารดาจึงจับแยกกับพี่ชายส่งเข้าโรงเรียนหญิงล้วน แต่ก็ไม่สามารถปรับบุคลิกให้กลายเป็นเด็กเรียบร้อยมากขึ้นได้ แม้จะยอมไว้ผมยาวเอาใจท่านแต่ก็ยังออกจะแก่นๆ เป็นจอมชอนอยู่นั่นเอง ท่านเคยเปรยๆ ว่ากลัวลูกสาวจะกลายเป็นทอมบอยเข้าสักวันซึ่งท่านเจ้าสัวได้แต่หัวเราะชอบใจ ท่านบอกว่าลูกจะเป็นอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่เติบโตมาเป็นคนเข้มแข็งดูแลตัวเองได้เท่านั้นท่านก็พอใจ อีกอย่างกิจการของครอบครัวถ้าสองพี่น้องจะช่วยกันเป็นสองแรงแข่งขัน ท่านก็บอกว่าเป็นเรื่องน่ายินดี ปรีชนันท์เลยยิ่งได้ใจจนฮวดผู้เป็นพี่ชายยังอดหมั่นไส้ตามมารดาไม่ได้

ท่าทางไม่สนใจผู้ชายในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้มีเพื่อนผู้หญิงสักคนเป็นคนที่พิเศษทำให้มารดาได้แต่คอยมองอย่างเป็นห่วง ซึ่งปรีชนันท์ก็ไม่คิดว่าจะต้องเดือดร้อนอะไร เธอชอบมีเพื่อนแล้วก็สบายใจที่จะมีความรักอย่างเพื่อนมากกว่ามีคนรัก ความเป็นคนสบายๆ ติดจะอารมณ์ดี เข้าใจอะไรง่ายไม่เรื่องมากทำให้เธอมีเพื่อนเยอะพอๆ โดยเฉพาะเพื่อนผู้หญิง บุคลิกแบบนี้พอมาวกกับเจ้าตัวที่ตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็หันผมยาวสลวยกลายเป็นชอยสั้นกุดและไว้ทรงนี้มาโดยตลอด ทำให้ผู้ชายหลายคนตีพยายามขายขนมจีบให้แต่ไม่สำเร็จพากันเดาไปว่าเธอเป็นทอมเหมือนที่มารดาเคยคิดไว้ ยิ่งเธอมาสนใจเรียนสัตวบาลที่แทบจะหาผู้หญิงเรียนได้น้อยยิ่งแล้วเข้าไปใหญ่

อย่าว่าแต่คนอื่นเลย แม้แต่มารดาของเธอเองที่รู้ภายหลังว่าคณะที่ลูกสาวแอบเลือกสอบเอนทรานซ์คืออะไรยังไง ก่อนจะรีบถามให้แน่ใจว่า

อะไรทำให้เลือกสาขาที่เหมาะสมกับผู้ชายมากกว่าแบบนี้ คงมีแต่บิดาและพี่ชาย
หรือที่ก็ยังเชื่อมั่นว่าลูกสาวคนเดียวของบ้านเป็นผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์
มารดาของเธอถึงกับเปรยด้วยซ้ำว่าถ้าปรีย์นันท์มีคนรักผู้ชายแล้วพามาให้
ท่านรู้จักสักทีก็ทำอะไรจะดี จนท่านเจ้าสัวต้องเอ็ดในขณะที่ถูกสาวและลูกชาย
ได้แต่หัวเราะขำ

เธอรู้ตัวเองดีว่าหัวใจยังเป็นผู้หญิงไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความรักแบบ
คนรักยังเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับเธอ ปรีย์นันท์คิดว่าตัวเองต้องเกิดมาเพื่อ
จะได้รักใครสักคนแน่ เพียงแค่มั่นคงยังไม่ถึงเวลาเท่านั้นเอง เธอจึงยัง
ไม่เห็นใครมีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับหัวใจของเธอ

"โอ้ ไม่ลำบากหรอกครับ หรือว่าคุณนี่รังเกียจผม"

"เปล่าค่ะ" ปรีย์นันท์รีบปฏิเสธ เธอยังอยากได้พวกมากกว่า ยิ่งได้
เจอบอดี้ของผู้บริหารใหญ่เจ้าของฟาร์มยิ่งคิดว่าต้องหาเพื่อนเอาไว้ ไม่งั้น
การฝึกงานของเธออาจมีปัญหาได้

"นั่นก็ไปนะครับ เชิญครับ" ทัมมะดีใจ เขารีบชักชวนให้เธอเดินตาม
แม้จะไม่เต็มใจนักแต่ปรีย์นันท์ก็เดินตามเขาไปแต่โดยดี

ลูกค้าที่มาใช้บริการเต็มร้านทำให้ทัมมะมองอย่างไม่สบายใจนัก ความ
เลื่องชื่อในเรื่องรสชาติและคุณภาพของสเต็กในทีซาสเต็กเฮ้าส์เรียกลูกค้า
ให้แวะเวียนมาใช้บริการไม่ขาดสายเสมอ ทั้งลูกค้าที่ตั้งใจมาเที่ยวในฟาร์ม
และลูกค้าที่อาศัยเส้นทางสายนี้ผ่านทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ และจังหวัด
ต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ทัมมะก็ไม่คิดว่ากลางสัปดาห์อย่าง
วันนี้จะมีลูกค้าแน่นขนาดนี้

เขาไม่ได้โทรมาจองโต๊ะไว้ก่อน แต่ถึงจอง การให้บริการลูกค้าก่อน
ก็เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ของฟาร์มบุญธิษาทุกคนควรปฏิบัติ แต่ความลำบากใจ
ในวันนี้เป็นเพราะเขาเชิญปรีย์นันท์มาที่นี่ ซึ่งหากมาเพียงลำพังเขาจะไปหา
อย่างอื่นทานแล้ว

ทั่มมะมองเด็กสาวข้างตัว ฟาร์มบุญธิชาไม่เคยเปิดรับนักศึกษาฝึกงานมาก่อน จดหมายแสดงความจำนงขอฝึกงานจากมหาวิทยาลัยชั้นนำได้รับการปฏิเสธอย่างสุภาพกลับไปเสมอ แต่ปีนี้คำสั่งให้เขาดูแลนักศึกษาฝึกงานหนึ่งคนทำให้แปลกใจ ที่แรกทางมหาวิทยาลัยแจ้งชื่อนักศึกษามาว่าชื่อกวิน ทางฟาร์มก็เตรียมรับตามปกติเหมือนรับพนักงานใหม่ แต่เอาเข้าจริงก่อนกำหนดฝึกงานสองวันก็มีการยื่นเรื่องขอเปลี่ยนตัวนักศึกษากลายเป็นปริยน์นัทซึ่งเป็นผู้หญิงที่บอกตรงๆ ว่ามันสร้างความประหลาดใจให้มากยิ่งขึ้น

วันที่ทางฟาร์มได้รับจดหมายเรื่องการเปลี่ยนตัวนั้นที่र्सเดินทางไปเนเธอร์แลนด์เพื่อดูงานตามแผนที่วางไว้ ฟาร์มบุญธิชาซึ่งรู้กันเป็นการภายในว่าไม่ค่อยรับเจ้าหน้าที่หรือคนงานหญิงประจำฟาร์ม หลายคนคิดว่าน่าจะเป็นเพราะงานแบบนั้นมันไม่เหมาะกับผู้หญิงและคุณที่र्सก็อาจจะเป็นคนหัวโบราณ ดังนั้นการที่ปริยน์นัทได้มาฝึกงานที่นี้จึงนับได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ปกตินัก

หลายคนได้แต่เก็งสงสัยว่าถ้านายรู้เข้าว่านักศึกษาที่จะมาฝึกงานนั้นเป็นผู้หญิงจะว่อย่างไร แต่พอปริยน์นัทส่งรายละเอียดต่อมาให้ทั่มมะพร้อมกับคำสั่งให้ดูแลไปได้เลย หลายคนก็เลยคิดไปว่าหรือแนวคิดของนายต่อการรับพนักงานหญิงในฟาร์มบุญธิชาจะเปลี่ยนไปแล้ว ซึ่งก็ได้แต่คิดกันไปสงสัยกันไปไม่มีคำตอบ ยังคงเป็นความประหลาดใจที่หาคำตอบแน่ชัดไม่ได้ในฟาร์มบุญธิชาตอนนี้

สำหรับทั่มมะเองนั้น พอได้พบตัวจริงของปริยน์นัท...นักศึกษาหญิงตัวเล็กที่มีท่าทางดูสบายๆ เป็นกันเองและร่าเริงแต่เป็นงานเป็นการก็ต้องยอมรับว่าประทับใจในตัวเธอ ผู้จัดการหนุ่มแห่งฟาร์มบุญธิชาเกือบทำตัวไม่ถูก สรรพนามที่ใช้เรียกจึงขึ้นต้นด้วยคำว่าคุณ แล้วก็กลายเป็นว่าเจ้าหน้าที่ในฟาร์มบางคนติดที่จะเรียกเธอว่า 'คุณป๊น' เหมือนเขาเสียอีก

"ลูกค้าเยอะนะคะวันนี้ ป๊นว่าเราไปทานอย่างอื่นดีกว่าไหมคะ อย่าเบียดแย่งกับลูกค้าเลยคะ" ปริยน์นัทบอก ความที่เป็นคนตัวเล็กทำให้เธอ

ต้องเงยหน้ามองทั้มมะเพื่อให้เขามั่นใจว่าเธอไม่คิดอะไรมากแล้วก็สะดวงใจที่จะไปทานที่อื่นจริงๆ แต่ปีกกว้างของหมวกที่สวมทำให้เขามองเห็นแต่ริมฝีปากบางกับดวงตาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"เอางั้นหรือครับ ฮื่อ เสียตายจริงๆ"

"เถอะค่ะ อย่าเสียตายเลย" ปรีย์นันท์ตอบพร้อมรอยยิ้ม ผู้คนที่ยังคงเข้ามาใช้บริการมากเรื่อยๆ บางส่วนเข้าคิวรออยู่ที่บริเวณพักคอย ทำให้สุดท้ายทั้งคู่ต้องออกจากสแต็กเข้าสู่ไปหาซื้อที่ียงอย่างอื่นแทน

"อ้าวทั้มมะ มาทานข้าวหรือ" เสียงท้าวๆ เสียงหนึ่งเรียกทำให้ทั้งสองต้องชะงักฝีเท้าเสียก่อน ทั้มมะหันไปตอบเสียงทักของผู้เป็นนายในขณะที่ปรีย์นันท์เลือกที่จะนั่ง

"ครับนาย แต่วันนี้คนแน่นกว่าจะเปลี่ยนใจ นายล่ะครับ มาทานสแต็กหรือครับ"

"ไม่หรือก จะมาดูเสียหน่อยว่าไม่อยู่เสียหลายวันเป็นยังงัยบ้าง"

"เอ่อ นายครับ นี่คุณปู้น..." ทั้มมะทำท่าจะแนะนำคนข้างตัว แต่ก็กลายเป็นสะดุดพูดไม่จบ

"นักศึกษาฝึกงานล่ะสิ อืม เจอกันเมื่อกี้ที่หนึ่งแล้ว เอล่ะ จะไปหาอะไรทานก็ไปกันเถอะ เดี่ยวจะหมดเวลาพักเสียก่อน" ที่ส์ตบลูกน้องคนสนิทแล้วสาวเท้าเดินตรงเข้าไปในท้องอาหารทันทีไม่ได้สนใจอะไรอีกท่าทางของเขาทำให้ปรีย์นันท์อดนึกโมโหในใจไม่ได้

...คนอะไร อดอำนาจท่ามากเป็นที่สุด...

"คุณปู้นได้เจอนายแล้วหรือครับ"

"ค่ะ ที่คอกพักโค"

"อ้อ ครับ นายไม่มีอะไรหรือกนะครับ ท่าทางเหมือนจะเสี๊บบไปสักหน่อย แต่จริงๆ นะมีน้ำใจรักลูกน้องดีเชียวนะครับ"

"หรือคะ" ปรีย์นันท์ได้แต่ตอบรับอย่างแแกนๆ ...มีน้ำใจรักลูกน้อง... เหวะ ที่เธอได้เจอนะเป็นพวกบ้าอำนาจไม่ฟังใครเสียมากกว่า พ่อของเธอ

ก็ทำไรมีลูกน้องมากมายทั้งที่ไร่และโรงงานอบใบชา แต่ไม่เคยสักครั้งที่ท่านจะมีท่าทางเหมือนเจ้าของฟาร์มบุญทิชา ออกจะเป็นคนสบายๆ เป็นกันเองกับลูกน้องมากกว่านี้ตั้งเยอะ คินไหนดอากาศหนาวดาวเต็มฟ้า ท่านจะออกไปนั่งล้อมวงกับคนงานที่นั่งรอบกองไฟที่จุดขึ้นกันหนาวบั้งข้าวหลามทานกันด้วยซ้ำ

"ครับ อาจจะถูกเหมือนดู แต่จริงๆ แล้วไม่มีอะไรหรอกครับ"

"เราไปทานข้าวกันที่โรงครัวดีไหมคะ ปานนี้น่าจะยังทัน" ปรีynnันท์ชวนเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากใส่ใจคนเจ้าอารมณ์อีกต่อไป

"ครับ แฮ่ ไว้วันหลังผมขอแก้ตัวใหม่แล้วกันนะครับ" ทัมมะริรับคำแล้วเอ่ยปากชวนเผื่อครั้งต่อไป ปรีynnันท์ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอยิ้มน้อยๆ แล้วทั้งคู่ก็สาวเท้าเดินเคียงกันไปยังทิศที่ตั้งของโรงครัวประจำฟาร์มทันที

อากาศที่ร้อนแรงยามบ่ายไม่ทำให้นักศึกษาสาวตัวเล็กเดือดร้อน เธอยังคงเดินไปเรื่อยๆ ตามทางพร้อมกับฮัมเพลงเบาๆ อย่างสบายใจมุ่งหน้ากลับไปยังคอกพักโค ฟาร์มบุญทิชานั้นมีอาณาบริเวณค่อนข้างมากและได้รับการจัดสรรลงตัวเป็นระเบียบตามการใช้งาน ซึ่งแต่ละส่วนก็จะกินเนื้อที่พอสมควร ทำให้เวลาจะไปไหนมาไหนหากไม่พึ่งมอเตอร์ไซด์ รถ ATV* ตรวจงานหรือรถฟาร์มแทรกเตอร์ที่มีไว้บริการนักท่องเที่ยวแล้ว ก็จะต้องเดินไกลพอดู

เอาอย่างคอกพักโคที่เธอกำลังจะมุ่งไปนี่ง่าย ๆ ถ้าบอกว่าอยู่ถัดจากโรงเก็บหญ้าแห้งและทุ่งหญ้าพืชหมุนเวียนก็ฟังดูไม่เท่าไร หากพามาเดินจริงๆ ก็เรียกเหวี่ยงได้ไม่น้อยเหมือนกัน แต่ปรีynnันท์ก็ไม่เดือดร้อน เธอก้าวเท้าเดินไปสบายๆ เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นทำให้คิ้วของเธอขมวดเข้าหากันด้วยความเคยชิน ในขณะที่มือก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาครับ

* All Terrain Vehicle ยานยนต์ที่สามารถวิ่งได้ในทุกสภาพพื้นผิว แบบที่ใช้กันในฟาร์มจะมีสี่ล้อ สามารถบรรทุกของหนักได้